

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1299721/3

בבית הדין הרבני האזורי פתח תקווה

לפני כבוד הדיינים:

הרב אברהם שמן, הרב אברהם אבידר, הרב דוד גרוזמן

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אברהם דבירי)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד מאיה רוטנברג)

הנדון: חיוב בגט על פי התחמקויות מתשובות וטענת 'איני זוכר'

פסק דין

בפנינו תביעת גירושין אותה תבע הבעל ביום י"ט בטבת תשפ"א (3.1.21).

בני הזוג נשאו זל"ז בשנת 2001 ולהם שלשה ילדים (בגילאים 17, 14, 10).

הצדדים פרודים מחדש ספטמבר 2020.

בפני בית הדין מתנהל תיק גירושין. שאר התיקים מתנהלים בבית משפט.

בכתב התביעה מעלה הבעל ובא כוחו את טענתם כי עילת הגירושין היא מעשי הזנות של האישה עם מר א' שעבד עם האישה.

התובע מצרף את ההתכתבויות ביניהם.

בדיון שנערך ביום י"ד באייר תשפ"א (26.4.21) הופיעו הצדדים וטענו את טענותיהם בפני בית הדין.

טענות הבעל מתוך פרוטוקול הדיון:

בית הדין: הבעל, תסביר מדוע אתה רוצה להתגרש.

הבעל: אשתי בגדה בי, שכבה עם גבר זר, וריסקה את האימון בינינו.

בית הדין: מנין לך זאת?

הבעל: היא הודתה, יש לי גם אסמכתאות, והיא שוכרת צימר בצפון שמתאים לדפוס של בגידות, וכן יחסי האישות בינינו אינם מספקים, בתואנות כי אני עייפה ועובדת קשה, אולי יש גברים אחרים שבגלל זה היא נמנעה, היא גם לא אמה טובה לילדים.

טענות האישה מתוך פרוטוקול הדיון:

האישה: אני מסתובבת בארץ, אני חושבת שמחודש מאי 2020, לגבי הבגידה, הוא יש לו יכולת טכנולוגית גבוהה מאד, והוא מתיישב על מערכות ודרכם

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוא עושה מה שהוא רוצה, הוא התחבר ל'פייסבוק' שלי ועשה שם מה שהוא רוצה.

זה לא נכון הוא מדמיין ואני לא בגדתי, הוא שתל את כל ההוכחות בתוך המערכות הללו.

אני חיה בפרנויה מזה, ולחיות כך שכל הזמן סביבי מערכת של הקלטות, והמפתח של הרכב שלי נעלם, יש לי אפס ידע בטכנולוגיה.

בית הדין: את מתארת מצב מסוים של פרנויה, ואת חושבת שיש סיכוי לשלום בית.

האישה: אני רציתי ללדת ילד נוסף, והוא התנגד, ואני לא מבינה איך נתתי לזה לקרות ואיך הסכמתי, ואני עושה חשבון עם עצמי, הוא אסר עלי ללכת עם בנים מסוימים, ועזבתי את התפקיד שלי בשביל המשפחה, ואני לא דיברתי עם חברה שלי שנים בגללו.

בית הדין: את מכחישה לגמרי שלא היה שום בגידה?

האישה: כן, אני מכחישה לגמרי, ויש לו יכולות טכנולוגיות ...

אני אוסיף עוד משהו כי בשנת 2019 הייתה פריחה ביחסים בינינו והיו יחסי אישות טובים, ולמי שהייתה בעיה זה לו ולא לי, והצעתי לו לקחת כדורים מסוימים.

בית הדין: הבעל טוען כי יש לך קשר עם מישהו מסוים.

האישה: אני הופכת את השאלה, אם יש לי מישהו אני אלחם על הבית? אבל זה לא האירוע.

במהלך הדיון העלתה באת כוח האישה את טענתה כי היא מבקשת מבית הדין לא לקבל את ההתכתבויות שהכניס הבעל לתיק הגירושין, בהיותם שקריים. לדבריה, הבעל ביודעו את מקצוע המחשב - "שתל" אותם.

וכך אמרה בדיון:

באת כוח האישה: ראשית טענותינו הם כי המסמכים מזויפים, לא הגשנו תלונה למשטרה בגלל הרצון לשלום בית, וכפי ששמענו היום, הרי אם הוא הוציא אותם מהטלפון הרי זה עבירה נוספת שהוא עשה, חוק הגנת הפרטיות, וצריך להוציא את זה מהתיק, ואם זה מזויף זה עבירה אחרת, נמנעתי מלהגיש תלונה כי האישה רוצה שלום בית.

הטענות שלו משנת 2016, אך בשנת 2019 הזוג רוכש מגרש בסביון במיליוני שקלים, האם זה נכון כי גילית בעבר כי היא בוגדת ואתה לא יכול לחיות כך יחד, ואתה עושה בניה של בית? זה מראה על כוונה להתקרב ולא להתרחק.

אני דורשת כי המסמכים הללו יוצאו מיד מן התיק, כי אם זה מזויף כמובן, ואם זה מן הפלאפון שלו, אז חובה להוציאם מן התיק כמו שאנו יודעים שכך החוק, אני דורשת החלטה מיידית היום בעניין, אני חושבת שזוג שהמשיך לחיות יחד עם בגידה לטענתך, למרות שזה מוכחש מצידנו, אינו יכול לטעון על רצון להתגרש מחמת בגידה.

בא כוח הבעל ענה:

בא כוח הבעל: אני רוצה לומר כי המסמכים הוצאו מן הפלאפון שלו, האישה ביקשה מבעלה פלאפון, ושכחה אחר כך למחוק את ההודעות שלה, ומלבד

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

זאת, סעיף 32 מרשה לבית הדין את השימוש במסמכים גם אם הוצאו מפלאפון של אחר, והרי הם חיו יחד באותה תקופה, ובסיס נישואין זה שאין סודות ביניהם ולכן מותר לו להסתכל בפלאפון של האישה, ולראות מה יש שם.

בסיום הדיון החליט בית הדין כדלהלן:

הבעל תובע גירושין והאישה מסרבת ומבקשת שלום בית.

לטענת הבעל האישה בגדה בו עם אדם בשם א' בשנת 2016 והאישה מכחישה.

הבעל צירף הודעות כתובות בין האישה לנטען שלכאורה עולה מהם ראיות לטענתו.

האישה טוענת כי הבעל המומחה בענייני המדיה יצר בעצמו את ההודעות הללו. עוד הוסיפה האישה כי היא חיה במשך שנים חיים קשים במחיצת הבעל אך היא מאמינה בכל זאת שאפשר לשקם את חייהם, אף טענה האישה כי היא חושבת שיש לבעלה נשים אחרות בחייו, דבר שמפריע לו לשוב לשלום בית.

באת כוח האישה טוענת כי זו חדירה לתחום הפרט ואין להסתמך על הודעות אלו כראיה.

בא כוח הבעל טען שאין בזה פגיעה בפרטיות על פי הכללים המקובלים, וגם טוען כי האישה בקשה את הנייד של בעלה וממנו נשלחו ההודעות הללו, כך שההודעות הללו לא נלקחו מהנייד של האישה אלא מזה של הבעל.

לאור הדברים מחליט בית הדין:

א. על ב"כ הצדדים לסכם בתוך 10 ימים על עמוד אחד בגופן המקובל אודות עמדתם ביחס לבקשה להוצאת ההודעות בין האישה לנטען המצויות בתיק, לאחר מכן ייתן בית הדין את החלטתו.

ב. הרושם שבית הדין התרשם הוא שהפירוד הוא עמוק ומשמעותי ואל לצדדים להמשיך בהליכים שלא יובילו לשלום בית. בית הדין קורא שוב לצדדים להגיע להסכמות ביניהם, למען שמם הטוב ולמען ייטיבו להרגעת הרוחות אשר תיטיב עם ילדיהם.

אכן הצדדים סיכמו את טענותיהם ביחס להתכתבויות שהוכנסו לתיק ובית הדין נתן את החלטתו ביום ד' באב תשפ"א (13.7.21) ובו דחה את בקשת באת כוח האישה, בהחלטה נאמר:

בפנינו בקשת האישה וב"כ להוציא מתיק בית הדין את הראיות שהכניס הבעל להצדקת תביעתו.

תמצות טענותיהם על פי הסיכומים שהגישו בהוראת בית הדין:

תמצית טענות האישה וב"כ:

א. הבעל הוא זה ששתל את ההודעות וההתכתבויות.

ב. עבירה על חוק הגנת הפרטיות (מצטט) ובעיקר סעיף 32 האומר: חומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות פסול לשמש ראיה במשפט.

ג. עבירה על חוק יסוד כבוד האדם וחירותו (מצטט).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ד. עבירת גניבה.

ה. עבירה על חוק האזנת סתר (מסבירה).

מנגד תמצית טענות הבעל וב"כ:

א. האישה סותרת את עצמה. מחד גיסא טוענת כי לא היה ולא נברא, ומאידך גיסא טוענת שהוא עובר על החוק ולקח חומרים שאין להשתמש בהם.

ב. החומרים הגיעו אליו בדרך חוקית.

ג. השארת החומרים יש בכך גילוי האמת.

ד. אף סעיף 32 האמור מעלה משאיר מקום לשיקול דעת בית הדין.

ה. יש לשקול את שני הערכים, הגנת הפרט מול זכותו להוכיח את עילת הגירושין.

ו. אין בהשארת נייד אצל הבעל לראות כפגיעה בפרטיות.

ז. מכחיש שהבעל פרץ או האזין כנגד החוק.

שני הצדדים מביאים אסמכתאות לטענותיהם.

בית הדין עיין באסמכתאות וסבור כי יש לאשר להשתמש בחומרים המצורפים בתנאים האמורים לקמן.

בחוק ניתנים כמה החרגות זאת על פי סעיף 18 ובסעיף קטן (2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות בו נאמר:

הפגיעה נעשתה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע.

עולה – כי יש לאזן בין הרצון של המחוקק לשמור על כבוד האדם, חירותו, פרטיותו וציניעתו, לבין הזכות של הפוגע, המהווה נפגע בצד האחר, להוכיח על ידי חומרים אלו כי הוא הנפגע ולא הוא הפוגע.

הדיון שלפנינו הינו שלטענת הבעל ההתכתבויות הינן העילה לגירושין ובוודאי אחת הסיבות והעיקרית שבהם, מנגד האישה מבקשת לא לחשוף אותם.

בכך בית הדין סבור כי אכן אין לעשות שימוש בחומרים פרטיים לצרכים חיצוניים ואחרים, אולם שונה המקרה בו אנו עוסקים, שבו מושג שלום בית וחיי בני הזוג הינם חיים המבוססים על אמונה בין בני הזוג, ובשל כך פגיעה ביסוד של חיי הזוגיות הינה פגיעה אנושה בסיכוי לחיות יחדיו, ופגיעה זו גוברת על הפגיעה בכניסה לתחום הפרט.

קיים פרט כנגד פרט.

הנישואין יצרו מחויבות של הצדדים להיות חשופים זה לזה ונאמנים, ובעת בו האישה בוחרת להסתיר מהבעל את העובדות ההורסות את האמונה של הצדדים זה בזה ואת הבסיס עליו נשען מושג הנישואין ולהסתתר מאחורי זכותה לצנעה, נוגדת את זכותו גם כן לדרוש ממנה את אשר התחייבה להיות נאמנה לו וחשופה כלפיו כאישה נשואה.

זכות זו של הבעל ובמקרה זה פגיעה בו גוברת על זכותה שלה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אין בכל הדברים הללו לשלול את החוקים הקיימים המצוטטים בקצרה מעלה. חוקים אלו נועדו להגן על פרטיות כל אחד ואחד, אך במקרה בו האחד הוא שניים, במקרה בו האחד כבר התחייב להיות צנוע לשני ולא לאדם זר – אין בכך בכדי לחזק זכות זו של צנעת הפרט של האישה במקרה דנן.

מקובלים עלינו הציטוטים של בא כוח הבעל מתמ"ש 10350/03 ומתמ"ש 30600/04 ומתמ"ש 39671/06 שהכריעו השופטים על פי סעיף 18(2)(ג) לאפשר שימוש בראיות הללו.

הציטוטים של באת כוח האישה הינם יותר ראיות לאסור שימוש בראיות אלו, אך אין בהם ראיות לאסור ראיות שהושגו כמקרה דנן ובתוכנם כמקרה דנן.

לגופם של הטענות של האישה - הבעל טוען כי הוא לא פרץ ואין לו כל מושג כיצד עושים זאת ולדעתו אין אפשרות כלל לעשות זאת.

האישה טוענת שאין לקבל כי אלו לא דברים שלה, וגם אם הם דברים שלה היא מבקשת לא לקבל מטעמים אחרים

לבית הדין לא ברורה המציאות האמיתית.

אולם, בית הדין מוכן לבדוק על ידי מומחה אם קיימת אפשרות לפריצה ואם נעשתה פריצה כטענת האישה, בתנאי שהאישה תשלם על הבדיקה הזו. ובמידה ויתברר כדבריה, יחויב הבעל.

בנוסף, אף לדברי הבעל הוא לא פרץ לנייד של האישה, הוא לא עבר על כל חוק, האישה השאירה את ההתכתבויות שלה במכשיר שלו שהושאר אצלה והכניסה אליו את ה"סים".

בין אם נאמר כך בין אם נאמר שהיא השאירה זאת ללא חסימה בביתם וככל זוג נשוי, הוא עיין בנייד, קשה לבית הדין להגדיר זאת כגניבה וכפריצה.

על כן לאור האמור:

א. בית הדין מקבל את התכתובות שצירף הבעל לתיק בית הדין.

ב. במידה והאישה תסכים לשלם עבור הבדיקה – בית הדין ימנה איש מקצוע לבדיקת טענותיה כנגד הפריצה שהבעל פרץ למכשיר הנייד שלה – בדיקת היתכנות וביצוע.

ג. מחר קבוע דיון לשמיעת עדות העד שהוזמן. ככל שיותיר הזמן, יאפשר בית הדין לב"כ הצדדים לחקירה קצרה אודות התכתובות שנמנע מהצדדים בדיון החקירות שנערך בדיון הקודם.

לאור זאת התקיימו דיוני חקירות, בהם נחקרו הצדדים ואף התקיים דיון עדויות בו העיד הנחשד ומפקד האישה.

ביום כ' בחשוון תשפ"ב (26.10.21) טענה האישה כי הבעל מנהל מערכות יחסים אינטימיות עם נשים בבית של הצדדים, וכך אמרה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוא שתל אותם, אני אבקש להביא את הנשים שיש לאדון קשר איתם.

בית הדין: איזה קשר?

באת כוח האישה: אם היא שומעת בתוך הבית שלה את הגניחות אנו בטוחות כי הוא מקיים יחסי אישות עם נשים אחרות.

בית הדין: נשים? כמה?

האישה: אחת מהן ודאי בתוך הבית, ועוד מבחוץ.

בית הדין: זה למשך זמן ארוך?

האישה: כן.

בית הדין: ויש לך הוכחות לזה?

האישה: כן, ברורות, אני אומר לכם.

בית הדין: לאחר כל מה שאת אומרת ומה ששמענו ממך, את חושבת שיש סיכויים לשלום בית? את טוענת כי בתוך המחסן שלכם כאשר את בבית, הוא מקיים קשר אישות עם אישה זרה, את חושבת שיש לשלום בית סיכוי?

האישה: אני חושבת שיש סיכוי ואני מאמינה בשיקום, זו שכינה שלנו שגרה ביישוב, ושמו שמיים על דבר כזה.

בית הדין: אז איך את מאמינה בשלום בית? לדבריך עמוד האימון כבר נשבר ואיך תבנו אותו מחדש?

בית הדין מזהיר את באת כוח האישה שאם תתפרץ בית הדין יפסיק את הדיון, ויחייב אותה בהוצאות.

האישה: יש לו שתי נשים, והוא גם מוציא זרע לשווא.

בית הדין ניהל דיוני גישור חקירות והוכחות.

לאחר תום הדיונים החליט בית הדין ביום ב' בשבט תשפ"ב (4.1.22):

לדיון שהתקיים ביום ב' בשבט תשפ"ב (4.1.22) הופיעו הצדדים וב"כ.

לדיון הופיעו העדים ג' וא'.

העדים נחקרו על ידי ב"כ הצדדים.

בסיום הדיון ביקשה באת כוח האישה להביא מומחה סייבר שיוכיח כי כל ההודעות שהוגשו לתיק בית הדין בין הנתבעת ומר א' אינם של שניהם אלא זו פעולה טכנית, שבשקף יסודה, של הבעל שהינו מומחה מחשבים.

כמו כן ביקשה לזמן נשים שלטענתה הבעל היה עמם בקשר אישות.

מנגד בא כוח הבעל ביקש לחקור את האישה על אף שכבר חקר.

לאחר עיון בטענות מחליט בית הדין:

א. בית הדין דוחה את בקשת באת כוח האישה לזמן מומחה לשם עדות אודות היתכנות זיוף וכיוצא בזה. הטעם הוא כי אין בכך כל רלוונטיות משפטית לתיק זה. אכן יש אפשרות על ידי מומחים לזייף, אך אין בכך בכדי להפריך את אותנטיות המסמכים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. הבקשה להשמעת עדים – נשים שהבעל היה עמם ביחסי אישות – נדחתה מחמת חוסר רלוונטיות למקרה דנן, כאשר היחסים הינם לאחר הפרידה ואין בהם בכדי לדחות את תביעת הגירושין של הבעל שנתבעה עוד קודם.

ג. בקשת בא כוח הבעל להמשיך לחקור את האישה – על אף האמור בהחלטה הנ"ל לאור החומר הרב שבתיק סבור בית הדין כי הצורך מתייתר.

ד. לאור האמור בית הדין מורה על הגשת סיכומים לתביעת הגירושין על פני 2 עמודים בגופן המקובל לא כולל נספחים בתוך 21 יום במקביל.

טיעוני הצדדים

עיקר הטענות כפי שעולה מסיכומי הבעל:

- הצדדים חתמו על הסכם שלום בית וגירושין כך שמלכתחילה פניהם היו לגירושין.
- בית הדין התרשם במהלך הדיונים וכנאמר בהחלטותיו כי הפירוד עמוק.
- האישה קיימה יחסים עם א'.
- הוכחות מהתכתבויות.
- ההתכתבויות חוקיות.
- סתירה בגרסת האישה. מחד טוענת לא היה ולא נברא, מאידך טוענת הוצאו שלא כחוק ומאידך טוענת "נשתלו".
- הבעל לא "שתל" ואינו יודע לשתול.
- העד משקר, שהרי כיצד טוען לא זוכר אם שכרו צימר?
- האישה לא הכחישה את עובדת יחסיה עם א' רק התחמקה מתשובות.
- האישה בבית משפט דיברה על מעשה שעשתה שבגינה היא משלמת מחיר כבד.
- יש אומדנא למעשי האישה.
- יש לדחות את דברי האישה לשלום בית.

עיקר הטענות כפי שעולה מסיכומי האישה:

- הבעל הגיש את תביעת הגירושין לאחר שהבריה כספים ומנהל מערכת יחסים עם אחרות בבית הצדדים.
- האישה לא בגדה.
- הבעל שתל את ההתכתבויות.
- העד הכחיש את המיוחס לו.
- למרות רצון הבעל בגירושין, הבעל קיים יחסי אישות עם אשתו בראש השנה האחרון.
- הצדדים רכשו יחד מגרש בסיון לבנות את דירתם – וכיצד זה מתיישב עם הרצון לגירושין.

דיון והכרעה

כבר כעת בית הדין מחליט לקבל את תביעת הבעל וכי הוא מחייב את האישה בגט. החלטה זו נובעת מכמה טעמים וסיבות. להלן נפרטם אחת לאחת:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הצדדים אינם מעוניינים זה בזה

להלן דברי האישה בדיון שהתקיים ביום כ' בחשוון תשפ"ב (26.10.21), בה סיפרה האישה אודות מעשי הבעל:

הוא שתל אותם, אני אבקש להביא את הנשים שיש לאדון קשר איתם.

בית הדין: איזה קשר.

באת כוח האישה: אם היא שומעת בתוך הבית שלה את הגניחות אנו בטוחות כי הוא מקיים יחסי אישות עם נשים אחרות.

בית הדין: נשים? כמה?

האישה: אחת מהן ודאי בתוך הבית, ועוד מבחוץ.

בית הדין: זה למשך זמן ארוך?

האישה: כן.

בית הדין: ויש לך הוכחות לזה?

האישה: כן, ברורות, אני אומר לכם.

בית הדין: לאחר כל מה שאת אומרת ומה ששמענו ממך, את חושבת שיש סיכויים לשלום בית? את טוענת כי בתוך המחסן שלכם כאשר את בבית, הוא מקיים קשר אישות עם אישה זרה, את חושבת שיש לשלום בית סיכוי?

האישה: אני חושבת שיש סיכוי ואני מאמינה בשיקום, זו שכינה שלנו שגרה ביישוב, ושומו שמיים על דבר כזה.

בית הדין: אז איך את מאמינה בשלום בית? לדברייך עמוד האימון כבר נשבר ואיך תבנו אותו מחדש.

בית הדין מזהיר את באת כוח האישה שאם תתפרץ, בית הדין יפסיק את הדיון, ויחייב אותה בהוצאות.

האישה: יש לו שתי נשים, והוא גם מוציא זרע לשוא.

בית הדין: אז יש שלום בית ככה?

האישה: אני מאמינה בשיקום.

בית הדין: הבעל, האם אתה מוכן ללכת לטיפול זוגי לשם שלום בית?

הבעל: לא, השבר שהיא עשתה לי בבגידה מונע אותי מזה, היינו בעשרים פגישות ולא יצא מזה כלום.

בית הדין מזהיר את הבעל, לא לדבר בלי רשות.

בית הדין: הזכרת את הילדים שלך, תדאגי לשלומם וטובתם, ממה שאנו שומעים עכשיו לא יהיה שלום בית, לא חקרנו את זה אבל לדברייך זה המצב, אין מה ללכת לשלום בית.

בית הדין מבין כי שלום בית לא יהיה כאן, אז למה להתכתש כעת?

באת כוח האישה: אני רוצה לומר...

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בית הדין: לא להפריע, ולא להיכנס לתוך דברי בית הדין. איננו סבורים כי יהיה שלום בית לאור הטענות שלך, אז תתגרשו כעת, ואחר כך תדונו בכתובה.

בית הדין: תאמרי לי את רוצה אותו?

האישה: כן, הוא אבא של הילדים שלי, אז שיפסיק לקיים יחסים עם נשים אחרות ואחר כך נחזור.

בית הדין: כלומר שאת מאמינה שאם היה טיפול הייתם יכולים לחזור, אבל כמו שהוא עכשיו, והוא מסרב לטיפול, הרי אין סיכוי ואת לא רוצה אותו ככה.

...

בית הדין: אנו סבורים כי אכן אם היה טיפול אז היו הדברים שונים, אך לאור הטענות החמורות שלך כלפיו, אז כעת אין מצב של שלום בית, ולכן בית הדין מציע לך כעת דבר הוגן, תתגרשו ויפסק החיבור ביניכם, ואילו את תביעת הכתובה נדון בה בהמשך.

האישה: אני כן רוצה אותו.

בית הדין: לפי הטענות את לא רוצה אותו, תביעת הכתובה עומדת לך תמיד, רק תלוי במי הוביל לגירושין.

באת כוח האישה: 'אומרת דבר תורה' ומסקנתה ממנו כי יש תמיד סיכוי, והרי היו טענות נגדה והם חזרו לשלום בית לאחר מכן, כלומר יש סיכוי לשלום בית ואם באמת הוא היה הולך לטיפול ולא לאיזה פגישה אחת, ואני נלחמת כל פעם על שלום בית של לקוחותיי, ואני מנסה תמיד לסדר שלום בית של לקוחותיי, למרות שזה ההיפך מפרנסתי.

בית הדין: את שואפת לשלום בית?!

באת כוח האישה: כן, ואני סבורה כי בית הדין מזדרז לגרש, ולדעתי יש סיכוי לשלום בית.

בית הדין: יש כאן משהו לא ברור כלל, אם השאיפה היא לשלום בית אז מדוע להזמין עדים שהוא בוגד? הרי זה ישיג את ההיפך הגמור מהמטרה שלך, וזה רק יעמיק את השסע, 'עלה זית' ביד אחת ו'חרב' ביד השנייה?!

באת כוח האישה: אני סבורה כי אם אומר את השמות וכו', אז הבעל יגיד לעצמו אולי אני לא פועל בדרך הנכונה, הרי הבושה הזו יכולה להוביל אותו להבין כי עדיף לגשת לשלום בית.

בית הדין: הבעל, שים לב לדבריה לא חקרנו אך לטענתה יש גם הקלטות, והיא בכל זאת מוכנה לקבל אותך לשלום בית.

הבעל: אינני יודע על מה היא מדברת ואני מכחיש הכול ואין זה נכון כלל, וכעת הם נוקטים בצעד טקטי ש'ההגנה הטובה ביותר היא התקפה', היינו כבר עשרים פגישות בייעוץ... , ולא יצא מזה כלום.

בית הדין: האם תסכים ללכת לטיפול בפיקוח בית הדין?

הבעל: לא, ההחלטה שלי ברורה אצלי, רק לטובת הילדים הסכמתי להישאר איתה תחת קורת גג אחת, ואם רוצים לספר סיפורים אפשר להמציא הרבה דברים.

באת כוח האישה: ואפשר להביא הקלטות...

בית הדין: אתם רוצים שלום בית ומצד שני עדויות לבגידה, מה זה נותן?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה: אני מרגישה וכך היא תחושת, שלא כל כך מעניין את בית הדין מה אני רוצה, אני יביא את הפסיכולוגית שטיפלה בנו, שתעיד כי ברגע שהיא התחילה לדבר עליו הוא קם והלך, אני קוראת לנו אנשים נורמטיביים והשאלה היא מה המטרות, אנו גרים באותה שכונה וזה לא נעים כל כך.

בית הדין: נקריא לך החלטה בבקשה משותפת לגירושין, מ-3.1.2021.

ישנה הסכמה לגירושין, בית הדין קורא לצדדים וכו'.

באת כוח האישה: אינני מכירה את זה.

בא כוח הבעל: גם אני לא מכיר את זה.

האישה: ישנה היסטוריה של מחלות ועוד כל מיני דברים שנמצאים על השולחן, כספים שהוא לא משלם, ועוד [...] אני בטוחה כי אם היה מסתכל לי בעיניים באמת...

בא כוח הבעל: מתפרץ.

בית הדין: לא לדבר בלי רשות.

האישה: היו כוונות משותפות, קיימנו יחסי אישות בראש השנה, וברור שלא חזרנו סתם, אני רוצה שלום בית, ולא גירושין, ואני הולכת לטיפולים נפשיים כי קשה לי לשאת את כל מה שקורה פה במחסנים שלי.

בית הדין: אנו מציעים לכם סידור גט כעת, וכתובה נדון לאחר מכן.

בית הדין מתרה בבעל שאם ידבר בלי רשות יופסק הדיון וישלם הוצאות.

בית הדין: אז מה את מבקשת?

האישה: אל תשאירו אותי לבד, אני רוצה שלום בית, אך אם ההחלטה שלכם אחרת, אז שישלם לי את החצי מהכתובה או מה שתחליטו.

בית הדין: כדי לעשות שלום אי אפשר לכפות.

האישה: אני רוצה כפיית טיפול, אם היו עושים את זה לפני שנה, היינו במקום אחר.

בית הדין: כדי שיהי שלום בית צריך פרטנר.

האישה: נכון, נכון, אבל גם מי שלא רוצה להשתקם הרי שבוע אחר שבוע בעל כרחם בסוף משתקמים.

כלומר, האישה דברה בהרחבה אודות מעשי הבגידות של הבעל עם נשים משכנותיה אצלה בבית, דיברה בחומרה והתרגשות על כך.

וכבר אמרו חז"ל במסכת מגילה י"ג ע"א:

"אין אישה מתקנאת אלא בירך חברתה"

כך שדברי האישה מחד אודות מעשי הבעל, ומאידך אודות התקווה לשלום בית אינה מקובלת על בית הדין ואינה נשמעת כנה.

הדברים הכנים שלדעת בית הדין אכן נשמעו, הינן הדיבורים האחרונים בדיון ההוא שאמרה האישה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"אך אם ההחלטה שלכם אחרת, אז שישלם לי את החצי מהכתובה או מה שתחליטו".

בית הדין ניהל מו"מ עם הצדדים במשך כשלוש שעות בכדי להגיע להסכמות בעניינים הרכושיים בואך לסידור הגט אך הצדדים לא הסכימו לוותר על ענייני הרכוש, כך שלא ההסכמה לגירושין היא הנושא אלא אך ורק העניינים הכלכליים.

נזכיר כי הצדדים חתמו ביניהם על הסכם שלום בית ולחילופין גירושין ביום 3/15, ובחודש 12/20 הגישה האישה בקשה לבית המשפט להורות על אכיפת ההסכם הרכושי.

נוהל משא ומתן ביחידת הסיוע של בית המשפט שם הצדדים לא הגיעו לעמק השווה.

ויש להזכיר כי המו"מ לא היה בעניין הגירושין אלא בעניין הרכוש.

לאחר שהמו"מ לא צלח תבעה האישה את בעלה ובכתב התביעה נאמר:

8. לאור העובדה כי הטיפול הזוגי בו השתתפו הצדדים לא צלח ויחסי הצדדים התערערו, עבר הנתבע להתגורר בצריפון אשר נבנה בחצר הבית בו מתגוררים הצדדים עם הקטינים. חרף עזיבתו של הנתבע את בית המגורים לטובת מגורים בצריפון שבחצר בית המגורים, לא נתקבלה על ידי הצדדים החלטה להתגרש ולא נשלחה על ידי מי מהם הודעת פירוד בהתאם לקבוע בסעיף 4 להסכם. יחד עם זאת, התובעת ביצעה את התחייבותה שבהסכם ועזבה את התפקיד שמילאה בצבא ואף התפטרה בהמשך מהשירות.

9. ודוק: הצדדים פעלו בהתאם להוראות ההסכם. הם פנו לטיפול זוגי (סעיף 1 להסכם), הפקידו משכורותיהם בחשבון המשותף ומימנו הוצאות הקטינים במשותף (סעיף 13 להסכם), התובעת מילאה התחייבותיה בהסכם, עת עזבה את תפקידה הצבאי בכלא 6 ועברה לשרת בתפקיד מטה, ובהמשך פרשה משירותה הצבאי (סעיפים 2-3 להסכם). הנתבע מצידו, דרש מהתובעת למלא אחר התחייבותיה בהסכם ודרש ממנה לפרוש משירותה הצבאי (עליו יורחב בהמשך).

10. בעקבות התערעורת יחסי הצדדים, הגישה התובעת ביום 2.2.2020 לבית המשפט בקשה ליישוב סכסוך. במהלך תקופת יישוב הסכסוך, ניהלו הצדדים מו"מ מחוץ לכותלי בית המשפט לפתרון המחלוקות ביניהם. במסגרת זו, הם הגישו לבית המשפט הודעות מוסכמות, במסגרתן התבקש בית המשפט הנכבד להאריך את מועדי עיכוב ההליכים, כאשר במסגרת ההודעה האחרונה שהוגשה מטעמם, התבקש בית המשפט להאריך מועד עיכוב ההליכים, וזאת עד ליום 29.11.2020.

[...]

בהחלטתו מיום 18.11.2020, אישר בית המשפט הנכבד את בקשת הצדדים לעיכוב הליכים נוסף, ואולם, לצערה של התובעת, הצדדים לא הגיעו להסכמות.

[...]

11. בנסיבות אלו, ומשהליך המו"מ אשר התנהל בין הצדדים לא הניב תוצאות, אין בידי התובעת כל ברירה אלא לפעול לביצוע הסדרים רכושיים שנקבעו בהסכם בדרך של הגשת תביעה רכושית כנגד הנתבע.

לאור תביעות האישה לאכיפת ההסכם, המותיר אותה עם שלל זכויותיה הפנסיוניות מחוץ לחוק איזון המשאבים, לאחר שלדעתה הסיכוי לשלום בית כשל, למד בית הדין כי פני האישה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לגירושין לאור הבנתה כי הייעוץ הזוגי כשל ואינו עומד על הפרק, כשהאישה אינה חפצה עוד בבעלה, ואם כן כל דבריה בפני בית הדין כי היא חפצה בשלום בית נאמרו מהשפה ולחוץ.

בית הדין אף שוקל את הדברים ביחס לסיכויי שלום הבית יחזור וישכון בביתם של הצדדים, ולאור עמדות הצדדים הגלויות והנסתרות, ברור לכל שאין כל סיכוי לשוב לשלום בית.

הצדדים פורדים זמן רב, ובוודאי מתאריך 9/20 כבר אין ביניהם כל יחס, ונצטט את דברינו בתיק אחר שפורסם ביחס למקרים מסוג זה:

רבים מהדיינים מביאים את אשר כתב הגאון הרב אטלס זצ"ל, מובאים דבריו בשורת הדין ח"ו עמוד קמ':

"בתביעות לשלום בית חובה על בית הדין לבדוק ולבחון האם אין בה משום הערמה ומרמה. הדרך היחידה לעמוד על כנות התביעה, האם היא הוגשה בתום לב אם לאו, היא רק בדרך "אומדנא". שהרי בתביעות לשלום בית, אין בידי בעלי הדין האמצעים והכלים להוכיח ולבסס את תביעותיהם וטענותיהם, שהרי הטענות שביניהם הם בתחום שבינו לבניה, ולכן הדרך של ה"אומדנא" היא הכלי היחיד להגיע לבירור התביעות. על מנת להגיע לאומדנות מוכיחות, חייב בית הדין להכנס לפני ולפנים של חיי בני הזוג והחיים המשותפים, וכיצד התנהלו לפני הגשת התביעות. אין לבית הדין להתייחס אך ורק לעובדות ולהתנהגות הצדדים כפי שהן בעת הדיונים, היות ולתביעה לשלום בית עלולות להיות מגמות פסולות, והכותרת "שלום בית" יכולה להיות מסך עשן וכסות עיניים להסתרת הכוונה האמיתית להפיק תועלת ממונית".

במקרה דידן, כאמור, הזוג בפירוד מוחלט, וכל אחד חי בדירה אחרת כבר יותר משנה, כך שאין בית הדין רואה סכוי לשלום בית.

אף שאין אנו מטילים את האשמה על אף אחד מהצדדים, אף אין לנו טענה כי מאן דהו מהצדדים טוען את טענתו לצורך הטבה ממונית, הזוג בפירוד כי הוא בפירוד זמן רב! ועל כן אין מקום לשוב לשלום בית לאחר כל העכירות שממלאת את החלל שבין הצדדים, ללא רצון אמיתי וקנה של שניהם. בהעדר זאת אין מקום לשלום בית.

וכך נכתב בפסק של בית הדין הגדול בערעור בראשות הגר"מ אליהו, הרב דיכובסקי והרב נדב משנת תשנ"ה (לא פורסם):

בהיעדר סיכוי לשלום בית, אין לבית הדין ברירה אלא להטיל על שני הצדדים להתגרש, אין כאן אשמה חד צדדית, אלא קביעת עובדה שחיי הנישואין הגיעו לקיצן וכו', זכותו וחובתו של בית הדין להוציא פסק דין לגירושין כאשר כלו כל הקיצין, גם אם לא ניתן להאשים ספציפית צד זה או אחר.

ועיין בשו"ת אגרות משה (יור"ד ח"ד סי' ט"ו):

"ובדבר איש ואישה שזה הרבה שנים שליכא שלום בית, וכבר שנה וחצי דרים במקומות מופרדים, וכבר ישבו בית דין חשוב ולא עלה בידם לעשות שלום ביניהם, וראינו גילוי דעת חתום מהבית דין שלא הועיל כל השתדלותם לעשות שלום, וכנראה מזה שהבית דין סובר שאי אפשר לעשות שלום ביניהם, אז מדין התורה באופן כזה מוכרחים להתגרש ואין רשות לשום צד לעגן, לא הבעל את אשתו ולא האישה את הבעל, בשום עיכוב מצד תביעת ממון, אלא צריכים לילך לפני בית דין לסדר התביעות בענייני ממון ולסדר נתינת וקבלת הגט. ואם האישה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תסרב לבוא לבית הדין, יהיה הרשות להבית דין ליתן לבעל היתר של מאה רבנים בהשלשת גט והשלשת סך ממון הגון שיראו הבית דין בדעתן כדין התורה".

כך שזהו המצב במקרה זה.

על כן דין תביעת שלום בית להידחות מסיבה זו.

עד כאן מפסק הדין המצוטט, ויש להגיע למסקנה כי אף כאן דברי האישה אודות שלום בית נדחים.

אך לדעתנו הטעם העיקרי שיש לדחות את דבריה אינו משום שאין סיכוי לשלום בית, אלא משום, וזה העיקר, האישה אינה חפצה בבעלה כלל ועיקר.

מסקנה זו כאמור לעיל עולה מחמת הנימוקים הבאים: הפירוד הארוך, טענותיה אודות בגידותיו הרבות עם נשים משכנותיה - בביתם, תביעתה בבית המשפט, המו"מ שניהלו הצדדים במטרה להגיע להסכם גירושין והרושם של בית הדין שעלה בדיונים הרבים כל כך.

ונפרט בפן הלכתי. ביחס לבני זוג שאינם מעוניינים זה בזה, דהיינו מורדים זה בזה מחיוביהם אחד כלפי השני, ובכל זאת אחד מהצדדים אינו מוכן להתגרש, כגון במקרה שלפנינו, ידועים דברי רבנו ירוחם (מישרים, חלק ח' נתיב כג) שכתב:

"וכתב מורי ה"ר אברהם בן אשמעאל כי נראה לו שאישה שאמרה לא בעינא ליה יתן לי גט וכתובה, והוא אומר אנא נמי לא בעינא לך אבל איני רוצה ליתן גט, מסתברא דאין דנין אותה במורדת להפסידה כלום מעיקר כתובה ונדוניא, אלא מיהו משהינן לה תריסר ירחי אגיטא דילמא הדרי בהו, לאחר שנה כופין אותו לגרש והפסידה תוספת וכל מה דיהיב לה מדיליה, דאדעתא למישקל ולמיפק לא יהיב לה".

זהו בעצם המקרה שלפנינו, למרות שהאישה אינה רוצה להמשיך ולחיות עם הבעל, בכל זאת היא אינה מוכנה עתה להתגרש מטעמים שאינם קשורים להליך הגירושין.

על דינו זה של רבנו ירוחם הסתמכו גם בפסקי דין רבניים (חלק יא עמ' 89-95, בית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו, בפני כב' הדיינים: הרבנים ח"ג צימבליסט, ע' אזולאי, ש' דיכובסקי שליט"א בעניין הקשר שבין העברת רכוש להסכם הגירושין) וכתבו:

"כשהבעל והאישה שניהם מורדים זה בזה, כופין או על כל פנים מחייבים את הבעל לגרשה".

והביאו דברי רבינו ירוחם הנ"ל, והוסיפו (בעמ' 95):

"הואיל וכאמור אף הוא אינו חפץ בשלום בית ואף הוא מורד בה, אם כן מן הדין הוא חייב לגרשה, וכמו שהבאנו מדברי רבנו ירוחם שבכגון זה כופין אותו לגרשה, ואף אם לא נגיע לידי מדה זו של כפייה, מכל מקום יש לחייבו לגרשה, וכל כהאי גוונא כבר פסק הרמ"א (אבה"ע סי' קנד סכ"א בהגה) וז"ל: 'ובכל מקום דאיכא פלוגתא אם כופין או לא, אע"ג דאין כופין לגרש מ"מ כופין אותו ליתן כתובה מיד'".

הרי שאף אם לא נכוף לגרש, על כל פנים נוכל לחייבה בגט.

האם חיוב גט בהנ"ל תלוי בשאלה מי הוא זה שגרם לגירושין?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ובכן, בעניין זה, ראה מה שכתב בספר עטרת דבורה (לג"ר אוריאל לביא שליט"א, אב"ד ירושלים, כרך א' עמ' 329), כי ביחס לדינו של רבינו ירוחם אין הבדל מי האשם בפירוד, ואף אם הצד השני הוא האשם, יש מקום לחייב בגט את הצד הראשון, שאף הוא מורד כיום. וכך כתב:

"האישה אינה זכאית לעכב סידור הגט בנסיבות אלו, כשהעמדה הברורה של שני בני הזוג היא שאין כל אופציה לשלום בית. אין מקום לטענה שאין לחייב את האישה בגט מאחר שהמצב הנוכחי אירע בעטיו של הבעל וכו'. ככל שהדבר נוגע לחיוב הגירושין, טענה זו אינה מתקבלת, מאחר ולמעשה כעת שני בני הזוג בפירוד ממושך ואינם רוצים זה בזה, וזו עילה מספקת לפסיקת חיוב הגירושין על בן הזוג המעכב את הגירושין, גם בלא להגדירו כמורד".

אף בנסיבות דידן, יהיה נכון לומר שאף האישה אינה מעוניינת בבעל כלל ועיקר, וכששניהם אינם מעוניינים זה בזה, אין זה משנה מי הוא זה שהחל בפירוד.

ועי' גם במאמרו של הג"ר נחום פרובר שליט"א (פורסם בקובץ "כנס הדיינים תשס"ח", עמ' 114) שם עסק בדינו של רבינו ירוחם ובחיוב גט לבני זוג המורדים ומעגנים זה את זה. לדבריו, טענת עיגון הינה עילה מספקת לחיוב בגט, אף אם הצד המעגן אינו אשם בהפרת שלום הבית. וכך כתב:

"כפי שכתבנו לעניין חיוב גט לפי דינא דרבנא ירוחם, אין הבדל מי הראשון שהתחיל לטעון שרצונו להתגרש, וכמו"כ אין הבדל בסיבת מי המצב שכיום אין צד רוצה את משנהו, והעיקר תלוי אם כיום יש עיגון או לא, דהיינו אם המצב שבפנינו הוא שהבעל לא מעוניין באישה כלל אף אם האישה תרצה לחזור אליו, או לחילופין, כיום המצב הוא שאין האישה מעוניינת בבעל אף אם הבעל ירצה לחזור אליה, זהו מצב שכיום שני הצדדים מעוגנים, ולכן יש לחייב בגט כל צד המעכב את הגירושין, ללא קשר מי גרם למצב הקיים, היות ואין זכות לכל צד לעגן את משנהו".

משכך סובר בית הדין שיש לחייב את האישה בגט כי אינה חפצה בבעל.

אולם יש נימוקים נוספים לחייב את האישה בגט, ונבאר את הדברים בהמשך.

אומדנות בעניין המעשה של האישה

הבעל טוען כי האישה זינתה תחתיו בשנת 2016 עם מר א'.

האישה הכחישה את הדברים, אולם בא כוח הבעל הציג את ההתכתבויות בין האישה והנטען שלא משאירים ספק בדבר היחסים שהיו ביניהם, זאת מתוך שהאישה מתארת את הרגשתה בעת מעשה הביאה. (ראה גם את ההתכתבויות אשר הוצגו בכתב התביעה).

בית הדין לא יצטט ציטטות מההתכתבויות המצויות בתיק בית הדין, אלא מסתפק באמירה כוללנית שמהתכתבויות אלו עולה בבירור כי התקיימו יחסי אישות בין האישה לנטען.

האישה כאמור הכחישה את העובדה הנ"ל.

בין היתר להגנתה טענה האישה וב"כ כי הבעל הוא זה ששתל את ההודעות הללו במכשיר הנייד שלה.

הבעל כתגובה טען:

א. אינו יודע לעשות זאת. אף שהוא איש מחשבים אך זה לא תחום מיומנותו.

ב. תוכן ההודעות מראות כי לא הבעל שתל אותם, שהרי בהודעות שולח מר א' תמונה של בתו בת ה-8 עם עיני נפוחה לאישה להתייעץ אודות המקרה. לטענת הבעל גם אם

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הוא שתל כיצד יש לו תמונה זו? בהכרח שכפי שתמונה זו אוטנטית אף שאר ההתכתבויות אוטנטיות.

ג. הבעל טען בנוסף כי האישה השאירה אצלו את מכשיר הנייד וכך הוא צפה בהתכתבויות.

ד. היה מוסכם כי האישה יכולה לבקש כל מומחה שיבדוק את טענותיה לזיוף, וזאת לא עשתה.

לאור הממצאים ודברי הצדדים מסיק בית הדין כי אכן היה קשר אינטימי בין האישה למר א'.

דעת בית הדין מתבססת על הטעמים הבאים:

א. תגובות האישה לטענות

במקום בו מטיחים באדם טענה שעשה מעשה מסוים וברור לו שהוא לא עשה מעשה זה, בדרך כלל תשובתו היא "לא" "לא היה ולא נברא" "מה פתאום" ועוד משפטים כעין אלו שהמשותף ביניהם הוא השלילה המוחלטת של הטענה שהוטחה בפניו.

בוודאי שנכונים הדברים כאשר הטענה המוטחת בפניה של אישה היא בגידה! ! מצופה היה ממנה כי תצעק, תהסה, תכחיש מכל וכל, תשלול. אולם אף לא אחד מתגובות אלו נאמרו. נהפוך הוא, המשותף לכל התגובות של האישה היו התחמקויות ממתן תשובה, התשובות כללו תגובות מתוחכמות המסיטות את השאלה כשאלות חזרה לשואל. נצטט מהדיון שנערך ביום י"ט בתמוז תשפ"א (29.6.21):

ש. את מכירה את א'?

ת. כן, ברח לי כלוא בזמן שהייתי בכלא, וא' היה באיזו תחנה בדרום, ועזר לנו למצוא את הכלוא.

ש. ע' מכיר אותו?

ת. לא יודעת.

ש. התאהבת בא' או לא?

ת. למה שאני אעשה כזה דבר?

ש. אל תשאלי אותי שאלות, תעני לי. קיימת עמו יחסי מין?

ת. לא, למה אתה שואל את זה? בגלל שהוא המציא את זה אתה שואל על זה.

בית הדין: את יכולה לענות שהכול המצאות.

בא כוח הבעל: זה נכון שא' הציע לך להזמין את ע' למסעדה כדי שלא יחשוד?

ת. למה אתה שואל אותי רק עליו, היו לי הרבה שוטרים שהיה לי איתם קשר מקצועי.

ברור שתשובות שהינן שאלות חזרה למטיח, ובוודאי בנושאים כה רגישים ומשמעותיים לא אמורים להיענות לשאלות מהסוג הזה: "למה אתה שואל אותי?" "למה אתה שואל אותי רק עליו?" "למה שאני אעשה דבר כזה?"

הרושם הברור הוא כי האישה מסרבת לענות על שאלות אלו, ואין כאן אלא התחכמות כדי לא לאשר את הטענות שהוטחו בה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לקמן נביא את דברי הרא"ש אודות מי שתשובותיו הינם מתחכמות, ומראות בבירור כי אך דין רמאות לפנינו, ובאופן זה יש לקבל את טענת התובע.

ב. האם אפשר להסתמך על ההתכתבויות כהודאה

כתבנו לעיל כי תוכן ההתכתבויות שהוצגו בפנינו מעלים את העובדה הפשוטה שהאישה והנטען מר א' אכן קיימו יחסי אישות ביניהם.

האם אפשר להסתמך על ההתכתבויות של האישה כהודאה בדבר ועל פיהם לפעול ולחייב בגט?

שאלה זו נשאל בעל האבני נזר באבן העזר סי' ל"ד וז"ל:

א) מכתבכם על דבר האישה אשר יצא עליה קול שם רע ראיתי, והנה אין בכל העדויות כדי לאוסרה, או אפי' להיחשב כיעור, כי היותר מכל הוא דבר ההאטעל, והנהו נגד גוי מסל"ת, הביאה עד אשר ראה אותה שעה שלישי בבוקר ומזה מוכח שלא לנה בהאטעל, ואשר העידה אישה שראתה אותם בשפיכליר, אף לפי דבריה אינו רק יחוד לבד, ויחוד לבד בלא סגירה במנעול לא חשיב כיעור, והקול שיצא בעיר כפי הנראה ממכתבכם הוא מן ההאטעל שאין בו ממש כנ"ל.

ב) אך עיקר החשש מחמת המכתב שנמצא אצל יאקל ממנה, והמכתב נמצא בו כמה דברים מכווערים, מ"מ הואיל ולא נכתב בו בפירוש שזנתה, לא נחשב יותר מן כיעור, וזה אם יתברר שהוא כתב ידה, אך מה שהכתב דומה אל הקוויטעל שמודית שהוא שלה, איננו ראי' מכמה טעמים, הא' כיון שהקוויטעל הי' אצלו י"ל שמא זיופי זייף, ואת"ל שא"א לזייף אות לבד רק חתימה לחתימה כמ"ש הרא"ש פ"ב דכתובות [סי' ט"ז], א"כ אי אפשר להכיר נמי, ואת"ל שאפשר להכיר בדמויי אות לאות כמו כן אפשר לזייף, ואף אם המכתב הי' קודם הקוויטעל, מי יימר שהקוויטעל הוא כתיבת ידה, אף שהיא אומרת שנתנה לו פיתקא, מ"מ אין נזכר בדברי' שזה הקוויטעל נתנה לו, ועוד דברי הרא"ש הנ"ל שאי אפשר לקיים רק חתימה מחתימה כמו שהוכיח שם מהא דלכתוב חת"י אחספא, ולא קאמר לכתוב אלפא ביתא אפי' אמגילתא.

ג) ועוד דקיום ע"י דמויי נ"ל דלא יועיל לאסור על בעלה, שהרי כתב המרדכי פ"ב דכתובות [סי' קמ"ו] שאינו אלא תק"ח בקיום שטרות משום פסידא דלקוחות, ומה שאינו כשר בדיני ממונות רק משום תק"ח לא יועיל לאסור אישה על בעלה כמו לעניין דרישה וחקירה דצריך דו"ח לאסור אישה על בעלה, וביאר בתשו' הרמ"א סי' י"ב החילוק שבין דו"ח דצריך בין ראי' ביחד דלא צריך וכשר בעדות מיוחדת, וביאר הרמ"א שם משום דדו"ח מה"ת צריך אף בדיני ממונות, ותק"ח להכשיר דלא בעינן דרו"ח, לעניין לאסור על בעלה דינו כדיני נפשות דלא תקנו, והכי נמי לעניין דמויי, ולא יועיל רק אם יכירו [אפשר אפי' אחד יכיר כמו שיבואר לקמן] בטביעת עין שהוא כת"י, אך אין מחוייבים לחקור על זה, שאם יחקרו ויתקיים ע"כ לא יהי' רק כיעור, והא אין מוציאין רק בעידי כיעור [בצירוף קלא דלא פסיק] אבל לא אם הבעל עצמו ראה הכיעור, והטעם מבואר בהרא"ש משום דע"י עדים יתפרסם הדבר ויצא הקול, וכיון דטעם עידי כיעור משום הקול, וא"כ כשלא יתקיים אף אם הדבר אמת כל זמן שלא יתקיים לא יצא הקול ומותרת היא.

ד) ואין לפקפק בכל זה ולומר כיון דמה"ת לא בעי קיום לא תקנו חכמים בזה להקל באיסורין, ליתא, דאפי' בכת"י כתב הש"ך חו"מ סי' ס"ט ס"ק י"ב דבעי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

קיום מה"ת, כ"ש בזה אגרת בעלמא, ואף שהקצוה"ח [סי' מ"ו סק"ה וסק"ח] חולק בכת"י, מ"מ באגרת טפי עדיף, ויש לצרף ג"כ דעת האומרים דבטוען מזויף אפי' בעדים בעינן קיום מה"ת:

ה) אך אם הבעל ירצה לברר הדבר לצאת ידי שמים אם יבואו עדים ויקיימו מכתבה שמכירים בטב"ע שהוא כת"י, נראה ודאי דחשוב כיעור, ואם ירצה יכול לגרשה בע"כ, ולדעת הרמב"ם [אישות פכ"ד הט"ו] אפי' בלא כתובה, ואפי' רק אחד יכיר שהוא כת"י אפשר שיצטרף עם עדות הנחשד שזינה עמה משום פלגין דיבורי, ועדות מיוחדת מהני לאסור אישה על בעלה.

ו) מיהו בתשו' צ"צ החדש מהגאון זצ"ל מליבאוויטש [אהע"ז ח"א סי' כ"ד] פסק בעדות מיוחדת ככיעור לא מהני, וגם לומר פלגין דיבורי צריכין לידע לשון הנחשד, שהרי כתב הרשב"א, הובא ברמ"א סי' קט"ו [סעי' ו'], שאם אמר אני זניתי עם אשתך לא אמרין פלגין דיבורי, ובדין עדות מיוחדת לאסור אישה על בעלה כבר כתבתי תשובה ארוכה [והיא בסי' כ"ט] וכן בנדון הרשב"א הנ"ל.

כלומר בעל האבני נזר העלה את כל החששות שאף בנידון דידן יש להעלות ולחשוש: שמא הכתב מזויף, שמא הבעל זה ששתל וכתב את ההודעות, אין בדברים הללו כל ראייה למעשה ממש, יש צורך לברר אצל מומחה בכדי שיאמת ויקיים את הדברים והאותנטיות שלהם ועוד.

למסקנתו העלה שכל הנידון הוא אם יש לאוסרה על בעלה בעל כרחו, אולם כשהבעל מבקש לגרשה - בוודאי שיכול לגרשה ככל שהדברים מתאמתים, ובוודאי אם האישה טענה כך.

אולם יש לציין כי הנושא שעליו דן בעל האבני נזר הוא התכתבויות של האישה שעולה מהם דבר כיעור ולא דבר זנות ממש. על דבר כיעור שלא היה ברור בעדים, היינו דנים בו כדין אישה שעשתה דבר כיעור אם יש יכולת לגרשה בעל כורחה, אולם בנידון דידן הנושא הוא שמההתכתבויות עלה מעשה הזנות של א' עם האישה, כך שבמידה ונקבל את ההתכתבויות כאותנטיות, הרי יש הודאה של האישה, כך שכל שייוותר לנו להחליט הוא אם אף על דבר זה נאמר הדין שאין אישה אוסרת עצמה על בעלה, משום שמא עיניה נתנה באחר.

הנה מצינו מקרה כזה בשו"ת כתב סופר סי' י"ד, ונצטט את המקרה וז"ל:

אמנם עתה אחר שנתגרשה הלך הנחשד לעיר אחר ליקח לו אישה משם, וכתבה האישה החשודה לו שני אגרות ולהמחותן שלו אגרת אחת, והיה כתוב באגרת של הנחשד בלשון אהבה וחיבה יתירה, והוכיחו על שעזבה ורוצה לישא אחרת, וכתבה לו הלא אתה יודע איך היתה האהבה עזה בינינו זה שתי שנים, ושהילד הקטן שיש לי ממך הוא כאשר קלסתר פניו דומה לשלך, כאשר כולם אומרים ויודעים, ואיך אתה יכול לשכוח האהבה העזה אשר היתה בינינו ולעזוב אותי, כל זאת כתבה באגרת לחשוד שלה, ועוד יותר דברי הודאה שנטמאה עמו.

ואיגרת אחת כתבה למחותן שלו, שאל ייתן בתו לחשוד שיש לה תינוק ממנו וכאלה, ואחר שראינו הכתבים ע"י אחרים הודית האישה בפנינו שהיא כתבתם, רק נותנת קצת אמתלא שמשום הכי כתבתם להרע לו הואיל ובשבילו נתגרשה, רצתה להרע לו גם כן, ועתה רוצה בעלה להחזירה, ואומר אמת שבשביל שם רע גירשה, ושהוא עצמו ראה דבר מכוער ממנה, אבל עתה רוצה להחזירה משום דליכא עידי טומאה ממש, ואומר שאם על פי דינא מותרת לו הוא מחזירה, והיא גם כן מרוצית לזה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הרי שעל פי מכתבי האישה עולה כי היא בוודאי זינתה עם אחר, אלא שכעת האישה ובעלה מסבירים את דבריה שאין יותר ממעשי כיעור.

ולמסקנתו כתב:

ב) אתתא דא אסורה מצד שני כתובים הבאים כאחד, אשר אנו למדים מהם שהיא בעצמה הודית שזינתה עם הנחשד ובא עליה כמה פעמים, ואם אמנם שנותנת אמתלא על המכתב למחותן, אם נאמר שזו אמתלא מספקת, מ"מ אין לה מענה על שכתבה כן להנער הנחשד, ואם לפתותו ולהלהיב אהבה בלבד, הא יודע האמת אם בא עליה או לא, ואיך תפתהו בשקר? וע"כ שאמת דברה אליו הכר נא וזכור, והיא מודית שכתבה לו ובל"ס לא תוכל להכחיש שאפשר לקיים הכתב וגם לא תוכל להעיז כי שני כתובים יוצאים ונכרים שכתב ידה הוא, א"כ שווי' נפשה חתיכא דאיסורא, וגם כשהי' תחת בעלה והיה הודאת פיה מוציאה אותה, כפי המבואר בש"ע סי' קט"ו דהיכא דאיכא רגלי' לדבר ואמרה נטמאתי מוציאה, וגם לחולקין על דין זה, היינו ברגלים לדבר, דבלא אמירה דידה לא היתה ראויה להוציאה משום דיש רגלים לדבר לבד, לכן גם בצירוף אמירה דידה יש חולקין דאין מוציאה, אבל בכאן, דאיכא קלא דלא פסיק ועידי כיעור דמוציאה מבעל, רק באיכא בנים אין מוציאה, בוודאי בצירוף אמירה דידה מוציאה אותה כנ"ל, ומכ"ש דלהחזיר לו לאישה דאסורה.

אולם כל הנ"ל כאשר הנידון הוא אם יש לכוף את הבעל לגרשה, אולם במידה והבעל מעוניין לגרשה - בוודאי שאפשר לכוף אותה.

זה העולה מדברי הרמ"א בסי' קט"ו סעיף ד' וז"ל:

ואם רצה לקיים אותה אח"כ, אין כופין אותו להוציאה, מכל מקום מצוה עליו שיוציאה. הג"ה: ואינה יכולה לעכב על ידו שלא יגרשנה, ויכול לגרשה בעל כרחה, ואין בזה משום חרם ר"ג (תשובת מוהר"ם בהגהות מרדכי דיבמות וכן הוא ברשב"א סי' תקנ"ז).

כלומר, שונה הדין אם הנידון לכוף את הבעל לגרש "עוברת על דת", או הנידון לכוף את האישה להתגרש, בכדי לכוף את האישה להתגרש ככל שהבעל מעוניין בכך, די בכך שברור שעברה על דת. וכן משמעות דברי הרמב"ם בפרק כ"ד הלכה ט"ו מהלכות אישות וז"ל:

כיצד היא יוצאה משום שם רע? כגון שהיו שם עדים שעשת דבר מכוער ביותר שהדברים מראין שהיתה שם עבירה אף על פי שאין שם עדות ברורה בזנות, כיצד? כגון שהיתה בחצר לבדה וראו רוכל יוצא ונכנסו מיד בשעת יציאתו ומצאו אותה עומדת מעל המטה והיא לובשת המכנסים או חוגרת אזורה או שמצאו רוק לח למעלה מן הכילה או שהיו שניהם יוצאים ממקום אפל או מעלין זה את זה מן הבור וכיוצא בו, או שראו אותו מנשק על פי חלוקה או שראו אותו מנשקין זה את זה או מגפפין זה את זה או שנכנסו זה אחר זה והגיפו דלתות וכיוצא בדברים אלו, אם רצה בעלה להוציאה - תצא ואין לה כתובה, ואין זו צריכה התראה.

וביאר הגהות מיימוניות (הלכות אישות פרק כד הלכה טו):

[ז] וכן פר"ש אמנם ר"ת פירש תצא מזה, אם גרשה זה ונשאת לו, אבל מן הבעל לא תצא, דלקלא דבתר נישואין לא חיישינן כדאיתא פרק המגרש, וכן מצאתי בפר"ת שמן הבעל לא תצא אלא בעדים שראום מנאפים כדגרסינן בהשוכר את הפועל ופ"ק דמכות, וכן בה"ג וכן ראבי"ה. אמנם בירושלמי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משמע להדיא דפיי' תצא מן הבעל, דמייתי לה אמתניתין ואלו יוצאות בלא כתובה, דאיירי בבעל ולא בנטען כלל, ואולי הא מסקינן דלקלא דלבתר נישואין לא חיישינן, וכן הא דבעינן שיראו מנאפים הינו פיי' שאין ב"ד כופין אותו להוציאה אלא בכך, וכן משמע בירושלמי דמייתי לה בכלל עוברת על דת ועלה מסקינן בסוטה שאם רצה לקיימה אין כופין אותו להוציא, ובעניין זה כתב רבינו שמחה לפר"ח, וכן דעת רבינו המחבר, ועיין בתוס' פ"ב דיבמות, ועיין בתשובה שבסימן כ"ה ובהלכות סוטה פ"ב.

כלומר, מסכים הגהות מיימוניות לפרש את דברי הרמב"ם שיש לחלק בין אם אין הבעל מעוניין להוציאה, שבכך יש מחלוקת אם כופין אותו להוציאה כשאין עדות ברורה על הזנות, לבין אם הוא חפץ לגרשה והיא מעכבת, שהדין הוא שכופין אותה להתגרש.

כך שכלל שברור לנו שאכן היא זינתה, אף שאין עדים, אך הודאתה בתוספת ההבנה כי אף העד הנטען אישר זאת ולא מתוך שהדברים נאמרו אלא רק מכללא, אף אם לא נחייבה להתגרש מדין מעשה זנות, אך מדין שהבעל חפץ לגרשה ובוודאי דין "עוברת על דת" התקיים בה, יש לחייבה בגט ואף לכופה על כך.

מסקנת בית הדין שאכן מעשה הזנות התקיים נשענת אף על עוד שלש יסודות:

הסתירה בטענות אודות ההתכתבויות

בתחילת הדיונים העלתה באת כוח האישה את בקשתה שיש להורות על הוצאת כלל ההתכתבויות מתוך תיק בית הדין לבל יסתמכו עליהן הדיינים ואף לבל ייחשפו אליהן שמא הדבר ישפיע עליהם בעת הכרעת הדין.

וכך אמרה באת כוח האישה בדיון בתאריך י"ד באייר תשפ"א (26.4.21):

באת כוח האישה: ראשית טענותינו הם כי המסמכים מזויפים, לא הגשנו תלונה למשטרה בגלל הרצון לשלום בית, וכפי ששמענו היום, הרי אם הוא הוציא אותם מהטלפון הרי זה עבירה נוספת שהוא עשה, חוק הגנת הפרטיות, וצריך להוציא את זה מהתיק, ואם זה מזויף זה עבירה אחרת, נמנעתי מלהגיש תלונה כי האישה רוצה שלום בית.

הטענות שלו משנת 2016, אך בשנת 2019 הזוג רוכש מגרש בסביון במיליוני שקלים, האם זה נכון כי גילית בעבר כי היא בוגדת ואתה לא יכול לחיות כך יחד, ואתה עושה בניה של בית, זה מראה על כוונה להתקרב ולא להתרחק.

אני דורשת כי המסמכים הללו יוצאו מיד מן התיק, כי אם זה מזויף כמובן, ואם זה מן הפלאפון שלו, אז חובה להוציאם מן התיק כמו שאנו יודעים שכך החוק, אני דורשת החלטה מיידית היום בעניין, אני חושבת שזוג שהמשיך לחיות יחד עם בגידה לטענתך, למרות שזה מוכחש מצידנו, אינו יכול לטעון על רצון להתגרש מחמת בגידה.

מנגד טען בא כוח הבעל:

בא כוח הבעל: אני רוצה לומר כי המסמכים הוצאו מן הפלאפון שלו, האישה ביקשה מבעלה פלאפון ושכחה אחר כך למחוק את ההודעות שלה, ומלבד זאת, סעיף 32 מרשה לבית הדין את השימוש במסמכים גם אם הוצאו מפלאפון של אחר, והרי הם חיו יחד באותה תקופה, ובסיס נישואין זה שאין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

סודות ביניהם ולכן מותר לו להסתכל בפלאפון של האישה, ולראות מה יש שם.

דברי באת כוח האישה לא מתיישבים על לבנו!

אם עובדה מציאותית אינה נכונה, ובמיוחד טענה על בגידה שלדעת האישה וב"כ היא דמיונית, כיצד יש מקום להעלות על דל השפתיים את האופציה על האיסור להוציא מהנייד שלה את ההודעות הללו?

אם העובדה הזו דמיונית, אין מקום לומר "איך הוצאת זאת מהנייד?" יש לצעוק "זה דמיוני!" "הכל מזויף!" ללא הוספה של כל טענה אחרת שסותרת את הטענה הראשונה, ובעצם מכליל לאו אתה שומע הן, שאכן היה גם היה מעשה בגידה, וכל הנותר הוא כיצד להבריח ממצאים אלו, שלא יגיעו לידיעת בית הדין.

כך שאף מחמת טענות אלו - רגלים לדבר שמעשה הזנות אכן היה.

ההימנעות בהבאת מומחה לבדיקת הפריצה

בנוסף, לאור טענות באת כוח האישה שיש להוציא את ההתכתבויות מתוך תיק בית הדין, קבע בית הדין בהחלטתו מיום ד' באב תשפ"א (13.7.21) שאין להוציא את ההתכתבויות מהתיק זאת על פי החוק וההלכה, אולם בית הדין איפשר לאישה לאשש את טענתה אודות זיוף וכך אמר:

לגופם של הטענות של האישה - הבעל טוען כי הוא לא פרץ ואין לו כל מושג כיצד עושים זאת, ולדעתו אין אפשרות כלל לעשות זאת.

האישה טוענת שאין לקבל הודעות אלו כי אלו דברים שאינם שלה, וגם אם הם דברים שלה היא מבקשת לא לקבל מטעמים אחרים.

לבית הדין לא ברורה המציאות האמיתית.

אולם בית הדין מוכן לבדוק על ידי מומחה אם קיימת אפשרות לפריצה, ואם נעשתה פריצה כטענת האישה, בתנאי שהאישה תשלם על הבדיקה הזו. ובמידה ויתברר כדבריה - יחויב הבעל.

בנוסף, אף לדברי הבעל הוא לא פרץ לנייד של האישה הוא לא עבר על כל חוק, האישה השאירה את ההתכתבויות שלה במכשיר שלו שהושאר אצלה והכניסה אליו את ה"סים".

בין אם נאמר כך בין אם נאמר שהיא השאירה זאת ללא חסימה בביתם וככל זוג נשוי הוא עיין בנייד – קשה לבית הדין להגדיר זאת כגניבה וכפריצה.

על כן לאור האמור:

א. בית הדין מקבל את התכתובות שצירף הבעל לתיק בית הדין.

ב. במידה והאישה תסכים לשלם עבור הבדיקה – בית הדין ימנה איש מקצוע לבדיקת טענותיה שהבעל פרץ למכשיר הנייד שלה – בדיקת היתכנות וביצוע.

ג. מחר קבוע דיון לשמיעת עדות העד שהוזמן. ככל שיותר הזמן, יאפשר בית הדין לבאי כוח הצדדים חקירה קצרה אודות התכתובות שנמנע מהצדדים בדיון החקירות הקודם.

כלומר, מלפני שבעה חודשים קיימת הזכות ביד האישה להוכיח כי ההתכתבויות מזויפות ואינן שלה. כל אשר הייתה צריכה הוא לבדוק על ידי מומחה את טענותיה ובית הדין היה מקבל

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

זאת. יש לציין שלא רק עניין הגירושין על הפרק אלא אף זכויותיה הפנסיוניות של האישה על הפרק וכן כתובתה. מדובר בסכומים המתקרבים למיליון שקל בכל אחד מנושאים אלו.

מי לא היה משקיע כמה מאות שקלים בבדיקת הטענות לזיוף, ובלבד לייצר ניצחון אף בשדה הקרב הממוני, שיכול להסתכם במאות אלפים ואף למעלה ממיליון ש"ח לטובת האישה?

אולם האישה בחרה שלא לעשות זאת, וזה אומר דרשני.

נציין את ההלכה בשו"ע סימן ע"ה סעיף א' בה יש התייחסות למקרה מעין זה:

התובע את חבירו בבית דין: מנה לי בידך, בית דין אומרים לו: ברר דבריך ממה חייב לך, הלויית אותו או הפקדת בידו או הזיק ממונך, שאפשר שהוא חושב שחייב לו ואינו חייב לו. וכן הנתבע, אם משיב: אין לך בידי כלום, או: איני חייב לך כלום, צריך לברר דבריו, דשמא טועה וסובר שאינו חייב לו, והוא חייב לו. ואפילו היה חכם גדול, אומרים לו: אין לך הפסד שתשיב על טענתו ותודיענו כיצד אין אתה חייב לו. הגה: ואם אינו רוצה לברר דבריו, אם נראה לדיין שיש רמאות בדבר, יפסיד. ואם לאו, אלא שנראה לדיין שאינו יכול לברר, וכיוצא בזה, אין מחייבים אותו משום שאינו מברר דבריו, דאין אומרים לו ברר דבריך, אלא משום כדי להוציא הדין לאמיתו, משום דנפיש רמאים (מרדכי פ"ק דב"מ והרא"ש בתשובה כלל ק"ז). וע"ל מה שכתבתי סי' ע"ב סי' י"ז.

כזה הוא המקרה בו אנו עוסקים.

לאישה ניתנו הזדמנויות רבות לברר את טענתה, כי הטענה של הבעל אודות בגידה מבוססת על ההתכתבויות שקריות מזויפות שנשתלו, וכפי שקבע בית הדין, אם הבדיקה הייתה מראה שאכן ההתכתבויות מזויפות, הבעל יישא בעלות הבדיקה. הרבה כסף תלוי בצורה ישירה ולא ישירה בטענה זו. אך האישה לא טרחה לברר את דבריה ולא עשתה כל מאמץ להוכיח זאת.

לא נותר לנו אלא לקבל את דברי הבעל - כי ההתכתבויות הללו נלקחו מתוך הנייד של האישה ולא נעשתה פעולת זיוף מצידו.

על חוקיות המעשה כבר ניתנה החלטה המצויה מעלה.

דברי העד 'איני זוכר'

אמנם, על אף האומדנא העולה מתוך ההתכתבויות לפיה יש רגלים לדבר שהאישה אכן זינתה, אך אין בכך די בכדי לקבוע בוודאות מוחלטת שאכן מעשה זה היה על פי כללי ההלכה הברורים, כשהנפק"מ היא לעניין חיוב על הבעל לגרשה והפסד הכתובה. לא כל רגלים לדבר' ולא כל 'מעשה כיעור' מפסידים את הכתובה, אולם כשיש עדות גמורה על כך יש מקום אף לחייב בעל לגרש את אשתו אף אם אינו רוצה, להפסידה כתובה.

והנה כתב הרמ"א בסימן קט"ו סעיף ו' וז"ל:

אין עדים שזינתה, אלא שהיא אומרת שזינתה, אין חוששין לדבר זה לאוסרה, דשמא עיניה נתנה באחר. ודווקא שאין רגלים לדבר, אבל אם יש רגלים לדבר נאמנת (פסקי מהרא"י סי' רכ"ב), אבל איבדה כתובתה, עיקר ותוספת ומה שאינו בעין ממה שהכניסה לו. (ואם חזרה בה ונתנה אמטלא לדבריה למה אמרה בתחלה כן, נאמנת) (הגהות מרדכי דקדושין). ואם היה מאמינה ודעתו סומכת על דבריה, ה"ז חייב להוציאה, אבל אין כופין אותו להוציאה. אבל אם נאנסה, לא הפסידה כתובתה, לא אשת ישראל ולא אשת כהן. הג"ה: ועיין לקמן סימן קע"ח סעיף ט'. אמר א' על אישה אחת שזנתה עמו, נאמן עליה כעד אחד, דפלגינן דיבוריה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

(רשב"א סי' תקנ"ב). ואם היא הודית לפני אחד שנטמאת, הנחשד מצטרף עם האחד לאסרה על בעלה (פסקי מהרא"י סי' רכ"ב). הודית לפני אחד שזנתה, ואח"כ אומרת ששקר הוא, ומכחשת העד המעיד עליה, מותרת לבעלה אף אם מאמין הבעל לעד המעיד עליה, דאמרינן בתחלה שהודית נתנה עיניה באחר ועכשיו חוזרת בה (שם במהרי"ק שורש פ"ב). אישה שאמרה לבעלה שזנתה, אף על פי שאינה נאמנת, אם עמד וגירשה אסור להחזירה, ואפילו אם החזירה, יש לחוש (מהר"ם פדוואה סי' ל"ד).

כלומר, צירוף של הנטען שמודה שהאישה זינתה עמו להודאת האישה על מעשה הזנות, כמוה כשני עדים והאישה אסורה על הבעל ויש להוציאה.

הנה בדיון שבו העיד הנטען מר א', ענה על שאלות רבות של בא כוח הבעל את התשובה - "איני זוכר". יש לציין שלא מדובר באדם זקן ושבע ימים, ולא מדובר באירועים של מה בכך או שאירעו לפני שנים רבות כך שבית הדין מתקשה לקבל את התשובה "איני זוכר".

העד זוכר וזוכר !

נצטט מפרוטוקול הדיון מיום ב' בשבט תשפ"ב (4.1.22):

ש. מתי שוחחת עם ח' לאחרונה ?

ת. לא שוחחתי איתה.

ש. מה היה במפגש שלך עם ח' ?

ת. לא זוכר.

ש. כיצד הכרת אותה ?

ת. דרך עבודתנו, כנראה במסגרת איתור עריקים.

ש. ייתכן שנפגשת איתה שלא במסגרת עבודה ?

ת. כנראה שלא.

ש. לא נפגשת איתה בקפה ארומה ?

ת. לא זוכר.

ש. אתה זכור צימר בעין הוד שנפגשת איתה ?

ת. לא זוכר.

ש. במקום מפגש ליד זיכרון, אתה זוכר ?

ת. לא.

ש. אתה יודע היכן היא עבדה ?

ת. לא זוכר, היכן שהוא בדרום.

ש. לא זוכר האם היא עבדה בכלא 6 ?

ת. לא זוכר, הפעילות הייתה בקשר למחוז דרום.

ש. את בעלה לא פגשת אף פעם ?

ת. לא.

ש. אתה זוכר תקשורת איתה בווטסאפ או במסנג'ר ?

ת. יכול להיות שהתכתבנו במסגרת ההתקשרות של העבודה גם בהודעות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ש. לא, אני מדבר על דברים אישיים.

ת. לא, לא היה לי איתה קשר שלא קשור לעבודה.

במקרה בו העד אומר "איני זוכר" אך לגבי תשובות אחרות הזיכרון פועם בו בחזקה - ברור לבית הדין כי תשובותיו שקריות.

על כגון דא כתב הטור והבית יוסף את דבריהם בסימן ט"ו אות ג' וז"ל:

הדיין שבא לפניו דין מרומה לא יאמר אחתכנו ויהיה העון תלוי על העדים, אלא ידרשנו ויחקרנו היטב, אם יראה לפי דעתו שאין בו רמאות חותך הדין ע"פ העדים, אבל אם לבו נוקפו שיש בו רמאות, או שאין דעתו סומכת על דברי העדים, אף ע"פ שאינו יכול לפוסלן, או שדעתו נוטה שבעל דין זה רמאי והשיא את העדים, אף על פי שהם כשרים ולפי תומם העידו, וזה הטעם או שנראה לו מכלל דבריהם שיש שם דברים אחרים ואינם רוצים לגלותן, כל אלו הדברים וכיוצא בהן אם באו לדיין אסור לו לחתוך אותו הדין, אלא יסלק עצמו ממנו וידין אותו מי שלבו שלם בדבר, והדברים מסורין ללב, והכתוב אמר (דברים א') "כי המשפט לאלהים הוא", וזה דווקא כשהתובע רמאי, אבל אם הנתבע רמאי כ"ש שישתדל בו לבטל דברי הרמאי.

וכתב על כך הבית יוסף:

וכתב הרא"ש (סי' א') והא דאמרינן פרק שבועת העדות (ל: דדין מרומה אין לדונו כלל משום דכתיב (שמות כג ז') מדבר שקר תרחק, תירץ רבינו מאיר דהיינו כשהתובע טוען ברמאות, אז יסתלק הדיין ולא ישמע טענתו, והכא מיירי שהנתבע טוען ברמאות, ואין יכול הדיין להסתלק, שלא ישתכר הרמאי ברמאותו, אלא ידרוש ויחקור הדיין יפה לבטל רמאותו עכ"ל. וכן כתב בתשובה סוף כלל ק"ז (סי' ו' ד"ה עוד שאלוהו וד"ה וכן) וסיים בה אלא מה יעשו הדיינים, יחקרו וידרשו בכל מיני דרישות וחקירות להוציא הדין לאמיתו, וצריך הנתבע להשיב על כל מה שישאל הדיין, ואם אינו רוצה להשיב ומכסה ומעלים דבריו ומשיב תשובות גנובות כדי שלא יוכל הדיין לעמוד על אמיתת הדין, מה יעשה הדיין? לזכותו - אי אפשר, מאחר שנראה לו דין מרומה, ואם יסתלק מן הדין - היינו זכות, כי בזה יפטר אם שום דיין לא יזהר לדונו, ועל זה נאמר (ב"ב קלא, סנהדרין ו:): "אין לדיין אלא מה שעניו רואת", וכיון שנראה לדיין שאם היה זה משיב על שאלתו היה הדבר מתברר, ומחמת שלא יתברר הוא כובש את דבריו, יעשה הדיין כאלו השיב ונתברר השקר ויחייבנו באומד הדעת, אף על פי שאינו יכול לברר שקרו בביאור, מאחר שהעדר הביאור בא מחמת רמאותו שאינו רוצה להשיב על חקירות ודרישות, אומדנא דמוכת הוא.

וכן פסק הש"ך בס"ק ה' שם להלכה:

(ה) באומדנא דמוכה. הג"ה וכן אם הנתבע אינו רוצה להשיב על כל דבר שחוקר אותו, ודאי רמאי הוא, ויכול לפסוק לו כאילו השיב לו ונתברר שהוא שקר, כ"כ הרא"ש בתשובה הביאו סמ"ע ס"ק י"ג:

כלומר, כשהנתבע משתמט מלענות ומערפל את התשובות בכדי למנוע את בירור האמת, יש לדיין לקבל את תביעת התובע, ולראות את הנתבע משקר במצח נחושה.

ולענייננו, כשהתובע תובע את הנתבעת ואת הנטען ושניהם עונים תשובות מתחמקות ומעורפלות, יש לראות זאת כאילו הודו ובטענות התובע, והאמת הפוכה מדבריהם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בשל כך בית הדין נאלץ לקבל את דברי הבעל שהאישה זינתה עם הנטען א' על כל המשתמע מכך.

המשך החיים המשותפים

בית הדין מוצא חובה להתייחס אף לטענות של באת כוח האישה, כי לאחר המעשה של האישה עם מר א' חזרו הצדדים לשלום בית, ואף תכננו רכישת דירה משותפת ובצעו זאת הלכה למעשה, ועד לפני שנה וחצי עוד קיימו יחסי אישות ביניהם, ואם כן יש לדחות את תביעת הבעל לגירושין.

האם אכן המשך החיים המשותפים לאחר מעשי האישה – יכולים להשפיע על ההחלטה בעניין הגירושין והכתובה?

על זאת בית הדין יענה בקצרה:

נישואין הינו מושג מקודש מן שמיא. הנישואין והגירושין הינם תוצאה של מעשים הנעשים על פי ההלכה משום שהינם מעשים מקודשים שהתורה היא שושבינה ראשית בהם. מהם נגזרים דין הולדות אם לכשרות אם לממזרות וכו'.

ישנם מקרים בהם התורה מודיעה שאין יותר תכלית לנישואין אלו ויש לפרקם, ובמקרים אלו אין זכות לצדדים להחליט אחרת. מהרגע שהיחסים כבר אינם קדושים ואין התורה שבעת רצון מקיומם עליהם להיפסק, ומייד.

כזה הוא המצב בענייננו.

על כן הסכמת הצדדים להמשיך בחיים המשותפים אינה משנה את רצון התורה להפסיקם, ועל כן אין נפקותא ממעשיהם לא לרצון הבעל ולא לרצון האישה בעניין הגירושין.

אף לעניין הכתובה יש להעיר ולהאיר:

ישנם מקרים בהם האישה הפסידה כתובתה כגון שמחלה או קבלה כנגדה, ולאחר שהמשיכו בחייהם היא זכאית מחדש לעיקר הכתובה. אולם כשהתורה אומרת שאינה רוצה את הנישואין הללו, וכל תקנת כתובה נועדה לקבע את הנישואין, כשאין נישואין, בטלה התקנה ואין לה על מה להסתמך, ואדרבה אומרים לו קום והוצא אותה.

על כן דברי באת כוח האישה נדחים.

העולה לדינא

א. התכתבויות שנמצאו בנייד של האישה – אפשר לקבלם כראיה בתביעת גירושין, הן על פי ההלכה והן על פי חוק הגנת הפרטיות סעיף 18 (2) (ג), בו נאמר שניתן לקבל במקרה: "שהפגיעה נעשתה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע".

ב. יש לדחות טענת שלום בית של האישה כשטוענת שהבעל בוגד בה עם נשים אחרות.

ג. כשאישה תובעת תביעות רכוש במקום אחר – יש לראותה כמי שאינה חפצה בבעלה.

ד. יש להסתמך על התכתבויות כאומדנא ורגלים לדבר ולעיתים אף כהודאת האישה בדבר.

ה. במקרה זה העולה מההתכתבויות שהאישה מודה בדבר, כפי טענת הבעל.

ו. שונה הדין אם יש להסתמך על ההתכתבויות בכדי לכוף את הבעל לגרש לבין לכוף את האישה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- ז. טענות סותרות אודות התכתבויות, מחד – טענת "מזויף", מאידך טענת "אסור היה לו להוציא" – יש לראות זאת כהודאה על מציאות ההתכתבויות.
- ח. נתבע שנמנע מלהוכיח את דבריו הרי הוא כמודה בתביעה.
- ט. נתבע או עד שאומר "איני זוכר" וברור שהוא זוכר, יש לקבל את התביעה והרי הוא "שקרן".

מן הכלל אל הפרט

לאור כל האמור לעיל מחליט בית הדין כדלהלן:

- א. תביעת הבעל לגירושין מתקבלת ואנו מחייבים את האישה להתגרש.
- ב. על המזכירות לקבוע מועד לסידור הגט בתוך 21 יום.
- ג. במידה והאישה תסרב להתגרש, רשאי הבעל לפתוח תביעה להטלת צווי הגבלה.
- ד. לאור האמור האישה הפסידה את זכאותה לכתובה ותוספתה.
- ה. ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

הרב דוד גרוזמן

גם אנו מסכימים לפסק ולנימוקיו.

הרב אברהם אבידר

הרב אברהם שמן

ניתן ביום ו' באדר ב' התשפ"ב (09/03/2022).

הרב דוד גרוזמן

הרב אברהם אבידר

הרב אברהם שמן

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה